

Laodikea – Nummer to

Det protestantiske hornet

Jeff Pippenger

2023-08-27

For å forstå det budskapet som blir avforseglet i Johannes' åpenbaring, er det vesentlig å erkjenne røttene, utviklingen og betydningen av den protestantiske reformasjonen. Tre hovedlinjer innen denne reformasjonens historie omhandler Bibelen, og den rette metodologien som skal benyttes i studiet av Bibelen, og også at de utvalgte budbærerne gjennom denne historien er veimerker i denne historien. Som alltid var tilfellet, forsøkte Satan å skjule King James-bibelen med flere forfalskninger, og han søkte å skjule den rette metodologien for å forstå Bibelen med flere forfalskninger, og han søkte også å skjule de rette budbærerne (veimerkene) som ble oppreist underveis i denne historien.

«Men Satan var ikke uvirksom. Han forsøkte nå det som han har forsøkt i enhver annen reformbevegelse — å bedra og ødelegge folket ved å påtvinge dem en forfalskning i stedet for det sanne verk. Likesom det fantes falske kristuser i den kristne kirkes første århundre, slik stod det frem falske profeter i det sekstende århundre.» The Great Controversy, 186.

I millerittisk historie fra 1840 til og med 1844 ble protestantismens kappe, (som er ett av de to hornene på dyret fra jorden, som er De forente stater), overtatt av millerittisk adventisme, som ble det protestantiske hornet. Samtidig ble de kirkene som tidligere hadde bekjent seg til å være protestantiske, frafallen protestantisme, eller slik millerittene identifiserte dem, «Roms døtre». Da protestantene forkastet den første engels budskap i 1843, falt de, og millerittene fortsatte å bære protestantismens kappe. Den millerittiske historien var klimakset i Guds verk med å føre sin «menighet i ørkenen» fram til den fulle forståelse av Guds Ord.

Åpningen av den undersøkende dommen førte med seg prøven på Guds lov, og særlig sabbaten. Å forkynne den tredje engels budskap krevde en menighet som opprettholdt Guds lov, som var blitt begravet under pavelige tradisjoner og skikker gjennom den mørke middelalder. Kristus førte protestantene til historien fra 1840 til 1844 og fremstilte Elias' prøve, som William Miller var et forbilde på, og da protestantene forkastet Millers budskap, vendte de tilbake til Roma. Prøven i den første engels budskap, slik det ble forkynt av Miller, var forbilledlig fremstilt ved Elias på Karmelfjellet.

Og Elia trådte fram for hele folket og sa: Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Er Herren Gud, så følg ham; men er Ba'al det, så følg ham. Og folket svarte ham ikke et ord. 1 Kong 18:21.

I 1840, da protestantene ble konfrontert med Elias' budskap, representert ved Miller og den første engelen, valgte de Ba'al!

Den protestantiske reformasjonen var en avforsegling av Bibelens sannheter som begynte med «morgenstjernen», som var lovet gitt i løpet av den historie som er framstilt ved menigheten i

Tyatira. Det direkte angrepet mot Bibelen begynte århundrer tidligere og er tydelig framstilt i The Great Controversy, særlig gjennom valdensernes historie. I 1930 utgav Benjamin Wilkerson boken Our Authorized Bible Vindicated. Boken dokumenterer krigføringen mot de hellige originaltekstene som til slutt ble brukt til å oversette King James Bible, og de ulike sataniske forfalskede tekstene som ble og fremdeles blir fremmet av katolikker, frafallen protestantisme og laodikeiske adventister. Krigføringen begynte lenge før valdensernes historie, men de er veimerket og symbolet på dem som gav sine liv for å vitne om betydningen av de rette manuskriptene som til slutt ble oversatt til 1611-utgaven av King James Bible.

Utarbeidelsen av King James-bibelen i 1611 gikk gjennom en meget bestemt oversettelsesprosess. Prosessen med å oversette og utgi Bibelen ble fullført gjennom sju produksjonstrinn. Det tok også sju år å fullføre den, og sju bibelske år er to tusen fem hundre og tjue dager. Det er naturligvis det samme antall profetiske dager som Jesus stadfestet paktens med mange i, til oppfyllelse av Daniel ni. Midt i denne hellige uken ble Kristus korsfestet, og naturligvis er Kristus korsfestet Bibelens sentrum. Disse sju trinnene for å frambringe Guds rene Ord var som følger.

- Først: Den innledende oversettelsen utført av enkeltpersoner: Omtrent 50 oversettere ble delt inn i seks komiteer, hver med ansvar for ulike deler av Bibelen. Disse personene arbeidet med å oversette fra grunnspråkene (hebraisk, arameisk og gresk) til engelsk.
- For det andre: Komitégjennomgang: Etter at hver komité hadde fullført sin oversettelse av et avsnitt, ble arbeidet gjennomgått av komitémedlemmene selv. Dette muliggjorde felles innspill og korrigering av feil.
- Tredje: Gjennomgang i hovedkomiteen: De enkelte komitéoversettelsene ble deretter forelagt en større gruppe lærde, omtalt som hovedkomiteen. Denne komiteen besto av representanter fra hver av de seks oversettelseskomiteene. De gjennomgikk hele verket og sammenlignet og harmoniserte de ulike komitéoversettelsene.
- Fjerde: Ytterligere gjennomgang og revisjon: Generalkomiteens reviderte versjon ble sendt tilbake til de enkelte komiteene for videre gjennomgang og forbedring. Denne iterative prosessen bidro til å sikre at oversettelsen var konsekvent og nøyaktig.
- Femte: Endelig gjennomgang og godkjenning: Når de enkelte komiteene hadde fullført sine revisjoner, ble det endelige utkastet lagt fram for Hovedkomiteen til endelig gjennomgang og godkjenning.
- Sjette: Kongelig godkjennelse og publisering: Den godkjente oversettelsen ble deretter lagt frem for kong Jakob I til hans godkjennelse.
- Sjuende: Etter at han hadde gitt sin kongelige godkjennelse, ble oversettelsen utgitt i 1611 som King James Version (Authorized Version) av Bibelen.

Herrens ord er rene ord, lik sølv smeltet i en jordovn, renses sju ganger. Du skal bevare dem, Herre, du skal verne dem fra denne slekt til evig tid. Salmene 12:6, 7.

I Satans krigføring mot Guds ord, og mot de veimerker som er representert ved de ulike budbærerne i denne utfoldende historien og den rette metodologien som skal anvendes for rett å dele Hans Ord, er King James Bible av 1611 et veimerke som uttrykkelig blir identifisert i Salme

tolv. Ingen av de ulike forfalskede bibelutgavene som er blitt frambrakt gjennom korruperte katolske manuskripter, oppfyller kriteriene i Salme tolv. Renselsesprosessen som besto av sju trinn, og perioden på to tusen fem hundre og tjue dager, identifiserer at King James Bible er Guds «rene ord». Gud lover å bevare King James Bible som sitt rene Ord til evig tid, og Han lover derfor også å opprettholde metodologien «historisisme» som ble benyttet av de protestantiske reformatorene, deriblant William Miller.

På 1300-tallet ble John Wycliffe, som i boken *The Great Controversy* omtales som «reformasjonens morgenstjerne», brukt av Gud til å oversette Bibelen til et språk som selv en vanlig mann kunne forstå. Han er budbringeren som markerer veimerket ved begynnelsen av den protestantiske reformasjonen.

«Den store bevegelsen som Wycliffe innledet, og som skulle frigjøre samvittigheten og forstanden og sette folkene fri, så lenge bundet til Romas triumfvogn, hadde sitt utspring i Bibelen. Her var kilden til den strøm av velsignelse som, lik livets vann, har flytt ned gjennom århundrene siden det fjortende århundre. Wycliffe tok imot De hellige skrifter med ubetinget tro som den inspirerte åpenbaring av Guds vilje, en tilstrekkelig regel for tro og liv. Han var blitt oppdratt til å betrakte Den romerske kirke som den guddommelige, ufeilbarlige autoritet, og til med uforbeholden ærbødighet å godta de etablerte læresetninger og skikker gjennom tusen år; men han vendte seg bort fra alt dette for å lytte til Guds hellige ord. Dette var den autoritet han oppfordret folket til å anerkjenne. I stedet for kirken som talte gjennom paven, erklærte han at den eneste sanne autoritet var Guds røst som taler gjennom Hans ord. Og han lærte ikke bare at Bibelen er en fullkommen åpenbaring av Guds vilje, men også at Den hellige ånd er dens eneste fortolker, og at ethvert menneske ved studiet av dens lære selv skal lære sin plikt å kjenne. Slik vendte han menneskenes sinn bort fra paven og Den romerske kirke til Guds ord.»

«Wycliffe var en av de største blant reformatorene. I åndsbredde, i tankens klarhet, i fasthet til å holde sannheten oppe og i frimodighet til å forsvare den, ble han overgått av få blant dem som kom etter ham. Livets renhet, utrettelig flid i studium og arbeid, ubestikkelig redelighet og Kristuslik kjærlighet og trofasthet i hans tjeneste kjennetegnet den første av reformatorene. Og dette til tross for det intellektuelle mørke og den moralske fordervelse i den tidsalder han trådte frem fra.»

«Wycliffes karakter er et vitnesbyrd om Den hellige skrifts oppdragende og forvandlende kraft. Det var Bibelen som gjorde ham til det han var. Bestrebelsen på å fatte åpenbaringens store sannheter meddeler friskhet og kraft til alle evner. Den utvider sinnet, skjerper oppfatningsevnen og modner dømmekraften. Studiet av Bibelen vil foredle enhver tanke, følelse og streben som intet annet studium kan gjøre. Det gir fasthet i hensikt, tålmodighet, mot og standhaftighet; det foredler karakteren og helliggjør sjelen. Et alvorlig, ærbødig studium av Skriften, som bringer den studerendes sinn i direkte kontakt med det uendelige sinn, ville gi verden menn med sterkere og mer virksom forstand, så vel som edlere prinsipper, enn det som noen gang har fremkommet som resultat av den dyktigste utdanning menneskelig filosofi kan tilby. «Dine ords åpenbaring,» sier salmisten, «gir lys, det gir de enfoldige forstand.» Salme 119:130.» *The Great Controversy*, 93, 94.

Etter vitnesbyrdet om John Wycliffe i The Great Controversy gir søster White en liste over trofaste reformatorer (waymarks), som til slutt når frem til reformatoren John Knox. Hun fremhever et betydningsfullt spørsmål som ble stilt til John Knox av Maria, dronningen av Skottland.

«John Knox hadde vendt seg bort fra kirkens tradisjoner og mystisisme for å næres av sannhetene i Guds Ord, og Wisharts undervisning hadde befestet hans beslutning om å forlate forbindelsen med Roma og slutte seg til de forfulgte reformatorene. ...»

«Da John Knox ble stilt ansikt til ansikt med dronningen av Skottland, i hvis nærvær mangen en leders nidkjærhet blant protestantene hadde avtatt, bar han et urokkelig vitnesbyrd om sannheten. Han lot seg ikke vinne ved smiger; han vek ikke tilbake for trusler. Dronningen anklaget ham for kjetteri. Han hadde lært folket å ta imot en religion som var forbudt av staten, erklærte hun, og hadde således overtrådt Guds bud, som pålegger undersåttene å adlyde sine fyrster. Knox svarte fast:—«Da den sanne religion verken har mottatt sitt opphav eller sin myndighet fra fyrster, men fra den evige Gud alene, så er heller ikke undersåttene forpliktet til å innrette sin religion etter sine fyrsters smak. For det hender ofte at fyrster, fremfor alle andre, er de mest uvitende om Guds sanne religion. Dersom hele Abrahams ætt hadde vært av Faraos religion, hvis undersåtter de lenge var, ber jeg Dem, frue, hvilken religion ville det da ha vært i verden? Og dersom alle på apostlenes tid hadde vært av de romerske keiseres religion, ber jeg Dem, frue, hvilken religion ville det da ha vært nå på jorden? ... Og således, frue, kan De innse at undersåttene ikke er bundet til sine fyrsters religion, selv om de er pålagt å vise dem ærefrykt.»

Maria sa: «Dere tolker Skriften på én måte, og de [de romerske lærerne] tolker den på en annen; hvem skal jeg tro, og hvem skal være dommer?»

«‘Dere skal tro Gud, som tydelig taler i sitt Ord,’ svarte reformatoren; ‘og lenger enn Ordet lærer dere, skal dere ikke tro verken den ene eller den andre. Guds Ord er klart i seg selv, og dersom det på noe sted finnes uklarhet, forklarer Den Hellige Ånd, som aldri er i strid med seg selv, det samme klarere på andre steder, slik at det ikke kan bli stående noen tvil, unntatt hos dem som er hardnakket uvitende.’ Dette var de sannheter som den fryktløse reformatoren, med fare for sitt liv, talte inn i kongelighets øre. Med det samme uforferdede mot holdt han fast ved sitt forsett, idet han ba og kjempet Herrens kamper, inntil Skottland var fritt fra pavedømmet.» The Great Controversy, 250, 251.

Samspillet mellom reformatoren og dronningen fremhever den tredje tråden i reformasjonshistorien som identifiserer Satans forsøk på å etterligne Bibelen, reformatorene og metodologien for bibelstudium. Johns svar til dronningen var at den riktige metodologien er «historisisme», som bygger på at én linje av profetisk historie blir forklart av Den Hellige Ånd ved hjelp av en annen linje av profetisk historie.

Lyset var blitt åpnet i mørket. Wycliffe og de tidlige reformatorene, helt fram til den millerittiske historien, benyttet en metode for bibelstudium betegnet som «historisisme». Historien til den bibelske metoden for bibelstudium blir ofte oversett, men det er avgjørende å erkjenne den dersom man virkelig vil se betydningen av de reglene for profetisk tolkning som ble tatt i bruk av Miller og deretter av Future for America.

Det finnes bare to menigheter som søster White identifiserer som Guds navngitte folk: det gamle Israel og Syvendedags Adventistkirken.

«Årsakene til at vi betegnes som Guds folk, skal gjentas og gjentas. 5 Mosebok 4,1–13»
Manuscript Releases, bind 8, 426.

Apostlenes kirke, menigheten i ørkenen under det pavelige mørke, ble aldri kalt Guds denominerte folk; for betegnelsen (som betyr å bli navngitt) representerer en menighet som er gitt ansvaret for å være forvaltere av Guds lov, og med adventismen skulle de også være forvaltere av Guds profetiske sannheter.

«Gud har kalt sin menighet i denne tid, slik Han kalte det gamle Israel, til å stå som et lys på jorden. Ved sannhetens mektige kløyver, de første, andre og tredje engels budskaper, har Han skilt dem fra kirkene og fra verden for å føre dem inn i en hellig nærhet til seg selv. Han har gjort dem til betrodd forvaltere av sin lov og har overgitt til dem profetiens store sannheter for denne tid. Likesom de hellige gudsord som ble betrodd det gamle Israel, er disse en hellig skatt som skal meddeles verden. De tre englene i Åpenbaringen 14 representerer det folk som tar imot lyset fra Guds budskaper og går ut som Hans sendebud for å la advarselen lyde over hele jordens lengde og bredde.» Testimonies, bind 5, s. 455.

William Miller representerte den utvalgte budbæreren til å åpne Guds profetiske sannheter, og da disse sannhetene ledet et folk til den åpne døren inn til det Aller Helligste i 1844, åpnet Gud deretter Guds lov. Wycliffe er et veimerke i åpningen av Bibelen og i frembringelsen av begynnelsen til den protestantiske reformasjonen, men han er også et veimerke for Guds verk med å stadfeste «profetiens store sannheter». John Wycliffe var morgenstjernen som er identifisert i historien om pavedømmets tolv hundre og seksti år lange herredømme. Hans verk begynte i det fjortende århundre, og deretter, i det syttende århundre, var et annet veimerke på den profetiske linjen utgivelsen av King James Bible i 1611. På den linjen kommer vi til slutt til veimerket for Millers regler for profetisk fortolkning. Miller er et veimerke på den sannhetslinjen, og det samme er hans regler. Hans regler vitner om et veimerke ved adventismens ende, representert ved utgivelsen av Prophetic Keys.

Dersom vi ikke forstår at Millers regler var et veimerke i en linje av profetisk historie som representerte arbeidet med å bevare Bibelens opprinnelige og korrekte tekster, og også arbeidet med å åpne den sanne forståelsen av Bibelen, hvilket krevde at reformatorene ble ledet til å forstå og anvende den hellige studiemetodologien som kalles «historisisme», mangler vi den informasjonen som er nødvendig for å gjenkjenne profetiske sannheter knyttet til arbeidet med å fremholde og bevare lyset fra den tredje engel ved adventismens ende. Av denne grunn er det viktig å foreta en kort gjennomgang av denne historiens linje.

Den eneste ekte definisjonen av ordet «protestant» er å protestere mot Roma. Hvis en kirke opphører å protestere mot Roma, er den ikke lenger protestantisk, og den blir da en datter av Roma, slik de protestantene ble som forkastet den første engels budskap. Den fremste forståelsen som ble «mottoet» for protestantene som kom ut av den katolske kirke, var «Bibelen og Bibelen alene». Likevel vitner historien om det faktum at Bibelen måtte deles rett.

Legg vinn på å stå din prøve for Gud, som en arbeider som ikke trenger å skamme seg, og som rett deler sannhetens ord. Men hold deg borte fra vanhellig og tom tale; for de som fører slikt, vil gå stadig lenger i ugudelighet. 2 Timoteus 2:15, 16.

Den metoden for bibelstudium som protestantene ble ledet til å bruke i sine bestrebelser på rett å dele sannhetens ord, er «historisisme». Denne metoden var et bestemt og alvorlig mål for Satans angrep, og han angrep den.

«Vi bør selv vite hva som utgjør kristendommen, hva sannheten er, hva den tro er som vi har mottatt, hva Bibelens regler er – de regler som er gitt oss fra den høyeste myndighet.» The 1888 Materials, 403.

Undergravningen av den bibelske metodologien som ble brukt av reformatorene helt fram til og med William Miller, blir uttrykkelig identifisert som noe som begynte i det femtende århundre med en jesuittisk lærd ved navn Francisco Ribera (1537–1591), som tilskrives å ha popularisert den futuristiske tolkningen. Han skrev en kommentar til Johannes' åpenbaring der han foreslo en futuristisk tolkning av profetiene, og dermed fjernet dem fra den historiske konteksten. Ribera oppfant denne metodologien med det formål å motstå den sannheten som historicismens metodologi alltid frembrakte. Den sannheten var at paven i Roma er bibelprofetiens antikrist.

I det syttende og attende århundre kan det dokumenteres at protestantismen visste at Riberas falske metodikk var satanisk og uholdbar. Protestantene i denne historien skrev bøker og traktater i opposisjon til den jesuittiske lærdes «vanhellige og tomme ordgyterier». Men i 1909 ble den trojanske hest, Scofield Reference Bible, utgitt, og henvisningene som ble innført i Bibelens fotnoter, var basert på læren til Ribera og en annen jesuitt ved navn Manuel Lacunza (1731–1801). Lacunza skrev under pseudonymet Juan Josafat Ben-Ezra og utga en bok med tittelen Messias' komme i herlighet og majestet. Som Ribera før ham var boken et direkte angrep på oppfyllelsen av profetiene i Johannes' åpenbaring.

Satan visste at budskapet han måtte tilsløre med forvirring, var det siste advarselsbudskapet som kommer fra Åpenbaringsboken. Ved å innarbeide de ugudelige og tomme talemåtene fra de to jesuittprestene i henvisningene i Scofields referansebibel kunne Satan lede frafalne protestanter til å godta jesuittenes metoder og dermed blinde dem for sannheten. Dette oppnådde Satan ved å innføre flere katolske profetiske modeller som fjernet muligheten for klart å kunne identifisere hvem antikrist i Bibelens profetier er. Det var ikke en vanskelig forførelse for Satan, for protestantene hadde allerede vendt tilbake til den romerske kirke ved sin forkastelse av Millers budskap i 1843.

Det er gjennom årene blitt utgitt flere bøker og artikler som dokumenterer Satans angrep på Bibelen, et angrep som begynte i de første århundrene etter at Kristus ble korsfestet. Dette angrepet nådde et punkt der forfalskede manuskripter ble introdusert for å frambringe forfalskede bibler. Satan angrep også reformatorene som ble oppreist for å holde Guds ord høyt i hevd mens de levde, og selv etter at disse reformatorene døde.

Tenk bare på hvordan moderne syvendedagsadventistiske historikere og teologer behandler emnet William Miller. Det er som om de gravde opp hans ben og kastet dem i Mississippi-elven.

«William Miller skaket Satans rike, og erkefienden søkte ikke bare å motvirke virkningen av budskapet, men også å ødelegge selve budbæreren. Da Fader Miller gjorde en praktisk anvendelse av Skriftens sannhet på sine tilhøreres hjerter, ble bekjennende kristnes vrede opptent mot ham, likesom jødernes harme ble vakt mot Kristus og hans apostler. Kirkemedlemmer hisset opp de lavere klasser, og ved flere anledninger la fiender planer om å ta hans liv idet han skulle forlate møtestedet. Men hellige engler var i mengden, og en av disse, i skikkelse av en mann, tok armen på denne Herrens tjener og ledet ham trygt bort fra den rasende folkemengden. Hans verk var ennå ikke fullført, og Satan og hans sendebud ble skuffet i sin hensikt.» Spirit of Prophecy, bind 4, 219.

Se hvordan de samme to kategoriene innen adventismen (teologer og historikere) har bagatellisert og tildekket gyldigheten av Millers regler, som Søster White gjør oss oppmerksomme på vil bli brukt av alle som faktisk forkynner de tre englers budskap.

«De som er engasjert i å forkynne den tredje engels budskap, gransker Skriftene etter den samme plan som far Miller fulgte. I den lille boken med tittelen Views of the Prophecies and Prophetic Chronology gir far Miller følgende enkle, men forstandige og viktige regler for bibelstudium og fortolkning:—»

«[Regel én til fem sitert.]»

«Ovenstående er en del av disse reglene; og i vårt studium av Bibelen vil det være klokt av oss alle å gi akt på de prinsipper som er fremsatt.» Review and Herald, 25. november 1884.

Uten å gjennomgå de tre trådene i den profetiske historiens linje som er knyttet til utviklingen og stadfestelsen av Guds Ord, er det umulig å se betydningen av et stort vitnesbyrd som opprettholder William Miller som den budbæreren som ble forbildet ved Elia i hans fremstilling av budskapet, og som Moses i løftet om at Miller skulle oppreises i de rettferdiges oppstandelse, og som Elisja i hans villighet til å forlate gården sin og tjene Eliabudskapet. Søster White identifiserer alle tre av de bibelske heltene som forbilder på William Miller, som nå blir behandlet av moderne adventistiske teologer og historikere som om han ganske enkelt var en «stakkars bondedreng» fra det attende århundre.

William Tyndale var en av de mange reformatorene som ble oppreist i denne linjen av profetisk historie. Om jeg kan si det på denne måten, var hans «misjonserklæring» mot pavens utsendinger, som han stod i forbindelse med: «Jeg vil gjøre at gutten som styrer plogen, skal kjenne Skriftene bedre enn dere gjør.» William Miller var bygutten fra gården, som styrte plogen og oppfylte Tyndales profeti.

Denne innledningen er blitt sterkt forenklet når det gjelder all den historien som kunne vært ført frem til støtte for det vi hittil har lagt frem. Vi vil nå betrakte noen kjennetegn ved Alfa og Omega for å lede tilbake til betraktningen av Miller som et veimerke og en budbærer.

Daniels bok er begynnelsen på en bok som består av to bøker. Slutten på den boken er Johannes' åpenbaring. Selv om de er to atskilte bøker, utgjør de sammen én bok.

For flere år siden hadde jeg en offentlig meningsutveksling med en velkjent syvendedagsadventistisk teolog som arbeidet ved Biblical Research Institute under Generalkonferansen for Syvendedags Adventistkirken. Teologen forsøkte å korrigere min forståelse av de siste seks versene i Daniel elleve, og også min forståelse av «det daglige» i Daniels bok. I vår meningsutveksling, som fant sted over en periode, ettersom den besto i at han utarbeidet en artikkel som jeg svarte på, som han deretter besvarte, og så vendte jeg naturligvis tilbake med mine synspunkter, og slik fortsatte det, opplyste han meg om at han i komiteen han arbeidet i ved Generalkonferansen ble betraktet som eksperten på Daniels bok, og at en medarbeider av ham ble ansett som den faste eksperten på Åpenbaringen. I vår meningsutveksling ønsket han ikke å behandle punkter i Åpenbaringen, men heller henvise dem til sin kollega. Han ønsket å holde drøftelsen utelukkende innenfor Daniels bok.

Søster White gjør det klart at Daniel og Åpenbaringen er én bok. På dette nivået representerer de Bibelen, som er én bok sammensatt av to bøker, den gamle og den nye. Søster White kommenterer også den jødiske menighet, som bare betrakter den gamle boken som den ene boken, og hun kommenterer også dem som ser bort fra den gamle boken, for de forstår bare, eller er bare villige til å forstå, den nye boken. Hennes inspirerte vitnesbyrd er at dersom du bare godtar det nye, da forkaster du det gamle, og omvendt. At teologen hevder at han var ekspert på Daniel, men ikke på Åpenbaringen, er en gjentakelse av det jødiske synet som bare godtar Det gamle testamentet, og vi vet hvor dette snevre synet førte jødene. Å innta en av sidene i denne saken; å godta det gamle og ikke det nye, eller å godta det nye, men ikke det gamle, er å forkaste hele vitnesbyrdet.

«Frelseren spurte sine disipler om de forsto disse ting. De svarte: «Ja, Herre.» Da sa han til dem: «Derfor er enhver skriftlærd som er opplært for himlenes rike, lik en husholder som henter fram av sitt forråd både nytt og gammelt.» I denne lignelsen stilte Jesus for sine disipler ansvaret til dem hvis gjerning det er å gi verden det lys som de har mottatt fra ham. Det gamle testamente var hele Skriften som da fantes; men det ble ikke skrevet bare for de gamle; det var for alle tider og for alle folk. Jesus ville at lærerne i hans lære med iver skulle granske Det gamle testamente for det lys som stadfester hans identitet som den Messias som er forutsagt i profetiene, og åpenbarer arten av hans misjon til verden. Det gamle og Det nye testamente kan ikke skilles fra hverandre, for begge er Kristi lære. Jødene lærer, de som bare godtar Det gamle testamente, fører ikke til frelse, siden de forkaster Frelseren, hvis liv og tjeneste var en oppfyllelse av loven og profetiene. Og læren til dem som forkaster Det gamle testamente, fører heller ikke til frelse, fordi den forkaster det som er et direkte vitnesbyrd om Kristus. Skeptikere begynner med å sette Det gamle testamente til side, og det skal bare enda ett skritt til for å fornekte gyldigheten av Det nye, og slik blir begge forkastet.»

«Jødene har liten innflytelse over den kristne verden når det gjelder å vise dem betydningen av budene, deriblant sabbatens bindende lov, fordi de, idet de frembærer sannhetens gamle skatter, setter de nye til side i Jesu personlige lærdommer. På den annen side er den sterkeste grunn til at kristne ikke makter å påvirke jødene til å godta Kristi lære som den guddommelige visdoms språk, at de, idet de frembærer skattene i hans ord, behandler rikdommene i Det gamle

testamentet med forakt, disse som er Guds Sønnns tidligere lærdommer gjennom Moses. De forkaster loven som ble forkynt fra Sinai, og sabbaten i det fjerde bud, innstiftet i Edens hage. Men evangeliets tjener, som følger Kristi lære, vil vinne en grundig kunnskap om både Det gamle og Det nye testamentet, så han kan fremstille dem for folket i deres sanne lys som et uatskillelig hele – det ene avhengig av og opplysende for det andre. Slik, som Jesus underviste sine disipler, vil de hente fram fra sitt forråd ‘nye ting og gamle.’» Spirit of Prophecy, bind 2, 255.

Det foregående råd har en annen anvendelse for laodikeiske adventister. Å bekjenne at man tror på Bibelen i sin helhet, både Det gamle og Det nye testamente, og likevel forkaste Profetiens Ånd, er den samme grøften som å godta bare ett vitnesbyrd. To vitner kreves for å stadfeste sannheten, så det er umulig å stadfeste sannheten med ett vitne, og dersom noen forsøker å gjøre det, forkaster de begge vitnene; de bygger sin tro på det som omtales som «halvsannheter».

Jeg vil nå gjenta et spørsmål som stod i en av de første artiklene som har kommet ut siden juli 2023. Spørsmålet er: «Hvilket nytt lys har kommet ut av adventismen siden 1863?» Svaret er ganske enkelt: «Ingen.»

«Bøkene Daniel og Åpenbaringen er ett. Den ene er en profeti, den andre en åpenbaring; den ene en bok som er forseglet, den andre en bok som er åpnet. Johannes hørte de mysterier som tordenene uttalte, men han fikk befaling om ikke å skrive dem ned.» Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Alfa og Omega identifiserer derfor at Daniel er den første og Åpenbaringen den siste. Daniel representerer begynnelsen, og Åpenbaringen representerer slutten på adventismen.

«Åpenbaringen er en forseglet bok, men den er også en åpnet bok. Den nedtegner vidunderlige begivenheter som skal finne sted i de siste dager av denne jords historie. Denne bokens læresetninger er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den tas den samme profetiske linjen opp som i Daniel. Noen profetier har Gud gjentatt, og viser dermed at de må tillegges betydning. Herren gjentar ikke ting som er uten større betydning.» Manuscript Releases, bind 9, 8.

Ved adventismens begynnelse, i selve de versene som er adventismens sentrale søyle, de versene som ble åpnet i 1798, åpenbarte Jesus seg som «Palmoni», den underfulle telleren. Ved adventismens avslutning åpenbarer Jesus seg som «Alfa og Omega», den underfulle språkkyndige – Guds Ord. Av denne grunn var adventismens begynnelse og den første engels budskap «hengt på tid». Ved adventismens avslutning vil den tredje engels budskap være hengt på Hans Ord.

Begynnelsen og avslutningen av adventismen finner sted under historien til det sjette riket i Bibelens profeti; derfor inntreffer de under begynnelsen og avslutningen av Amerikas forente stater. Amerikas forente staters profetiske historie er historien om de to hornene: republikanisme og protestantisme. Ved avslutningen av denne historien vil disse to hornene ha forandret seg fra et lam til en drage. Republikanismen vil forandre seg til et demokrati, og protestantismen vil forandre seg til frafallel protestantisme. Når begeret for prøvetidens tid for Amerikas forente stater begynner å nærme seg sin avslutning, slik det skjer akkurat nå, vil de to hornene av frafallel

republikanisme og frafallen protestantisme danne et bilde av dyret og således smelte sammen kirke og stat til ett horn som taler som en drage. Men Gud skal ikke bli stående uten et vitne, for i prosessen med å føre Amerikas forente stater til sin avslutning vil Han oppreise det ekte protestantismens horn til å protestere både mot dyrets bilde i Amerikas forente stater, og deretter mot dyrets bilde som står overfor hele verden. Oppreisningen av protestantismens horn ved avslutningen av Amerikas forente stater vil bli fullført innenfor den samme historiske strukturen som protestantismens horn ble oppreist i ved begynnelsen av Amerikas forente stater. Et tidligere paktsfolk vil bli forbigått, og et nytt folk vil bli det nye paktsfolket. Det er intet nytt under solen.

Når vi bruker tidsprofetiene slik de ble forstått og fremstilt i den millerittiske historien for å vurdere Alfa og Omega, finner vi at de er ett og det samme. Hver tidsprofeti begynner med en historie der profetien blir forkynt, og denne historien er alltid et forbilde på den historien der profetien blir oppfylt.

Historien om profetien om de to tusen tre hundre år begynte med det tredje dekretet i 457 f.Kr. og endte ved den tredje engels budskap den 22. oktober 1844. I tiden frem mot, men før ankomsten av det tredje dekretet, ble arbeidet med å gjenreise tempelet og Jerusalem fullført. På samme måte ble, i historien som ledet frem mot ankomsten av den tredje engelen, de grunnleggende sannhetene i det millerittiske tempelet grunnfestet.

I 1798 ble profetien om de to tusen fem hundre og tjue år, som begynte i 723 f.Kr. med adspredelsen av de nordlige ti stammene, oppfylt. Denne profetien identifiserte to perioder på tolv hundre og seksti år, som markerte nedtrampingen av det bokstavelige tempelet og det bokstavelige Jerusalem av det bokstavelige hedenske Roma, hvilket ble etterfulgt av tolv hundre og seksti år hvor det pavelige Roma trampet ned den åndelige byen og tempelet. Profetien begynte med ødeleggelsen av det nordlige riket og adspredelsen av rikets innbyggere. Midtveis i profetien, i 538, markeres slutten på hedenske Romas nedtramping av Guds folk, det fjerde riket i Bibelens profetier, og frembringer adspredelsen av Guds menighet ut i mørketidens ødemark. Slutten på denne tidsprofetien i 1798 markerer slutten på det femte riket i Bibelens profetier. Adspredelsen av de nordlige ti stammene, og av den kristne menighet som flyktet ut i ødemarken, representerer innsamlingen av dem som var bestemt til å bli protestantismens horn. Veimerker fremstilles ofte ved motsetninger, og en adspredelse kan representere en innsamling, likesom Elias representerer Johannes døperen. I den samme profetiske konfrontasjonen dør ikke Elias, mens Johannes døperen gjør det.

I 677 f.Kr. ble den sørlige stammen Juda, (også omtalt i Skriften som det herlige land), spredt for to tusen fem hundre og tjue år, og dette endte den 22. oktober 1844. Den profetien identifiserte nedtrampingen av Guds folk, som Daniel omtaler som «hæren» i Daniel 8,13–14.

Da hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den hellige som talte: Hvor lenge varer synet om det daglige offer og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å bli nedtrådt? Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager; deretter skal helligdommen bli rensset. Daniel 8:13, 14.

Den to tusen tre hundre år lange profetien, som endte samtidig med den to tusen fem hundre og tjue år lange profetien som begynte i 677 f.Kr., identifiserte nedtrampingen av helligdommen slik den er angitt i Daniel 8,13.14. Profetien om Judas adspredelse i 677 f.Kr. ble forutgått av tre angrep fra Nebukadnesar, og den profetien endte ved den tredje englebudskapets ankomst den 22. oktober 1844.

De to profetiene på to tusen fem hundre og tjue år, som ender henholdsvis i 1798 og 1844, identifiserer de førtiseks årene med byggingen av grunnvollen til det millerittiske tempel. Moses var førtiseks dager med å motta instruksjoner om byggingen av tempelet; ombyggingen av Herodes' tempel på Kristi tid tok førtiseks år og endte i året for Kristi dåp. Fra dåpen gikk Han ut i ørkenen i førti dager, og da Han vendte tilbake, rensket Han tempelet for første gang, og de kverulerende jødene ville vite med hvilken myndighet Han gjorde noe slikt.

Og jødene påske var nær, og Jesus drog opp til Jerusalem. Og han fant i templet dem som solgte okser og sauer og duer, og pengevekslerne som satt der. Og da han hadde laget seg en svepe av små snorer, drev han dem alle ut av templet, både sauene og oksene; og han tømte ut pengevekslernes penger og veltet bordene deres. Og til dem som solgte duer, sa han: Ta dette bort herfra; gjør ikke min Fars hus til et handelshus. Og hans disipler kom i hu at det er skrevet: Nidkjærheten for ditt hus har fortært meg. Da tok jødene til orde og sa til ham: Hvilket tegn viser du oss, siden du gjør dette? Jesus svarte og sa til dem: Bryt dette tempel ned, og på tre dager vil jeg reise det opp. Da sa jødene: I førtiseks år har det vært arbeidet på dette tempel, og du vil reise det opp på tre dager? Men han talte om sitt legemes tempel. Da han altså var oppstanden fra de døde, mintes hans disipler at han hadde sagt dette til dem; og de trodde Skriften og det ord som Jesus hadde sagt. Johannes 2:13–22.

Det millerittiske tempel ble reist i førtiseks år fra 1798 ved avslutningen av den første profetien om to tusen fem hundre og tjue år, og endte førtiseks år senere ved oppfyllelsen av den andre profetien om to tusen fem hundre og tjue år i 1844. Disse førtiseks årene begynte med den første engels ankomst og endte med den tredje engels ankomst, for Kristus sa at Hans tempel skulle reises opp på tre dager. Dersom du er uvillig til å se disse fakta, skyldes det to hovedproblemer, utover de problemer som måtte finnes i et uvillig og uomvendt hjerte. Det første problemet er at du er uvillig til å nærme deg det profetiske Ord ut fra det perspektiv at historien gjentar seg. Du er ikke historisist. Det andre problemet er en manglende evne til å anvende symbolske ord som er nedtegnet i Guds Ord ved Guds Ord. Begynnelsene i alle disse profetiene identifiserer enden, og de identifiserer alltid langt mer enn ganske enkelt historier som gjentar seg.

Bibelen sier at vi er et tempel for Den Hellige Ånd, og kroppens tempel består av førtiseks kromosomer. Forskerne som studerer disse førtiseks kromosomene, forteller oss at de tjuetre mannlige kromosomene og de tjuetre kvinnelige kromosomene er viklet rundt et protein som er formet som et kors.

I Daniel tolv finnes det tre sammenhengende tidsprofetier; den første henviser til spredningen av det hellige folks makt, hvilket representerer de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Spredningen av det hellige folks makt, som ble oppfylt ved dem, var to tusen fem hundre og tjue år, men i Daniel tolv henviser den bare til den siste halvdel av denne perioden. Den fremstiller Daniel som

en som ikke forsto hva som ble ment med kunngjøringen.

Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og sverget ved ham som lever evig, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, da skal alle disse ting bli fullendt. Og jeg hørte, men forstod det ikke. Da sa jeg: Å, min herre, hva skal enden bli på disse ting? Daniel 12:7, 8.

Daniel tolv illustrerer det budskapet som blir åpnet ved endens tid, som var 1798. I avsnittet representerer Daniel William Miller, det fremste symbolet på de vise i den historien. Miller ble først ledet til den tjuefem hundre og tjue år lange profetien i Tredje Mosebok tjueseks, og i vers sju og åtte representerer han de vise som må forene den sannhet at den tjuefem hundre og tjue år lange adspredelsen helt klart er identifisert som Guds adspredelse av sitt folk.

Og dersom dere ennå ikke vil høre på meg, til tross for alt dette, da vil jeg straffe dere sju ganger mer for deres synder. Og jeg vil bryte makten i deres stolthet; og jeg vil gjøre deres himmel som jern og deres jord som kobber. 3 Mosebok 26:18, 19.

Det gamle Israels «stolthet» var at de fikk tillatelse til å forkaste Gud som sin konge og velge en menneskelig konge. Deres stolthet, som går forut for fall (Ordspråkene 16:18), var deres ønske om å være lik alle de avgudsdyrkende kongedømmene omkring dem. Borttagelsen først av det nordlige riket og deretter av det sørlige riket var spredningen av makten (kongen) i henholdsvis 723 f.Kr. og 677 f.Kr.

Miller representerte de vise som forstod den økning i kunnskap som ble avforseglet i de foregående versene i Daniel tolv, og i vers sju og åtte blir han fremstilt som en som ikke forstod sammenhengen mellom de tolv hundre og seksti årene og de to tusen fem hundre og tjue årene for Guds folks adspredelse. Daniel representerer Guds folk ved slutten av adventismen, så vel som Miller ved begynnelsen av adventismen. Ved slutten av adventismen eksisterer det samme dilemma, for da adventismen satte til side Millers forståelse av de «sju tider», ble de tvunget til bare å identifisere de tolv hundre og seksti årene som mørketiden. De vise ved enden hadde et lignende problem å løse, slik Daniel og Miller illustrerer. Hvorfor blir terminologien i Tredje Mosebok tjueseks benyttet for å fremstille tre og en halv tid i stedet for sju tider?

Miller forsonet aldri fullt ut dette dilemmaet, men i 1856 ble det siste «nye profetiske lyset» framlagt i en serie på seks artikler som aldri ble fullført, hvor de syv tider ble identifisert som et bilde på tre og et halvt år med hedensk Roma som trampet ned Guds bokstavelige Israel, fulgt av tre og et halvt år med pavelig Roma som trampet ned det åndelige Israel. Syv år senere forkastet adventismen uten forbehold alt lyset om de syv tider, og beredte dermed dilemmaet for de vise ved endetiden i 1989, da, slik det er beskrevet i Daniel 11, vers 40, landene som representerte det tidligere Sovjetunionen, ble feid bort av pavedømmet og De forente stater.

Det første lyset som ble gitt til Miller, ble forkastet i 1863, og det siste lyset om emnet ble gitt av Hiram Edson i disse seks artiklene. Disse artiklene ble avviklet, og sju år (tider) senere ble det moderne Israels makt satt til side for å etterligne de avgudsdyrkende kirkene som noen få år

tidligere med rette var blitt identifisert som Babylons døtre. De sju tider i Tredje Mosebok 26 ble som profetisk lære en snublestein, og det gamle Israels stolthet, slik den kommer til uttrykk i deres ønske om å ha Saul til å herske over dem som konge, ble gjentatt. Jesus fremstiller enden ved begynnelsen.

Daniels bok angir også en profeti på tolv hundre og nitti år sammen med en profeti på tretten hundre og trettifem år, som begge begynner ved borttagelsen av «det daglige» i 508. Borttagelsen av «det daglige» representerer fjerningen av det hedenske Romas motstand mot fremveksten av den pavelige makt i 538. Det var en trettiårig overgangsperiode før den pavelige makt ble satt på jordens trone i 538; deretter ender de gjenværende tolv hundre og seksti år i 1798. De tretti årene med overgang fra det ene riket til det neste angir de siste årene av pavemaktens styre, som leder frem til at det sjette riket i Bibelens profeti blir satt på jordens trone i 1798. Begynnelsen på profetien om de tolv hundre og nitti år angir en overgang fra ett rike i Bibelens profeti til det neste riket i Bibelens profeti, slik også slutten på denne profetien gjør.

Profetien om de ett tusen tre hundre og trettifem år, som begynte ved borttagelsen av «det daglige» i 508, ender i 1843.

Og fra den tid da det stadige offer blir tatt bort, og den ødeleggende styggedom blir satt opp, skal det gå ett tusen to hundre og nitti dager. Salig er den som venter og når fram til de ett tusen tre hundre og fem og tretti dager. Daniel 12:11, 12.

Profetien om ett tusen tre hundre og trettifem år endte i 1843, og Daniel sier at de som «ventet» da denne profetien skulle bli oppfylt, ville bli velsignet. Søster White sier det på denne måten.

«Salige er de øyne som så de ting som ble sett i 1843 og 1844.»

«Budskapet ble gitt. Og det bør ikke være noen forsinkelse med å gjenta budskapet, for tidens tegn går i oppfyllelse; det avsluttende verket må utføres. Et stort verk vil bli gjort på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds bestemmelse, som vil svulme ut til et høyt rop. Da skal Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

Derfor identifiserer begynnelsen på profetien om de ett tusen tre hundre og trettifem år en overgang fra hedenskapets religion til pavemaktens religion, og identifiserer således en overgang fra protestantismen til millerittisk protestantisme.

De adventistene som forkaster adventismens grunnleggende sannheter, forkaster alle tidsprofetiene som millerittene fremla, også de to tusen tre hundre årene i Daniel 8:14. De kan meget vel benekte dette faktum, men det kan logisk påvises at dette faktum er sant; mitt poeng nå er imidlertid et annet, så jeg vil la dette ligge for øyeblikket mens vi forsøker å føre denne artikkelen til en avslutning.

Spredningen av Judas «herlige land» i 677 f.Kr. representerer nedtrampingen av «hæren» i Daniel 8,13–14, og peker frem mot opprettelsen av det moderne herlige landet, De forente stater. De to tusen tre hundre årene i de samme versene begynte i 457 f.Kr. og representerer nedtrampingen av «helligdommen».

Da hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare, om det daglige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å trampes ned? Og han sa til meg: Inntil to tusen tre hundre dager er gått; så skal helligdommen renses. Daniel 8:13, 14.

677 f.Kr. og 457 f.Kr. er årstall som er forbundet gjennom forholdet mellom Guds folk og Guds helligdom. Gud førte både hæren og helligdommen sammen igjen på samme tid, den 22. oktober 1844. De to hundre og tjue årene mellom 677 f.Kr. og 457 f.Kr. symboliserer en periode da Gud oppretter et veimerke som representerer en økning av lys. Den 22. oktober 1844 kom lyset fra den tredje engel, helligdommens lys begynte å skinne, og en hær var der for å forkynne lyset.

I den profetiske linjen som identifiserer den trefoldige krigføringen som Satan og Kristus var engasjert i, ble King James Bible av 1611 utgitt. Nøyaktig to hundre og tjue år senere, i 1831, offentliggjorde William Miller sitt budskap for første gang:

«I ni år var William Miller overbevist om at han burde bringe sitt budskap til menighetene; men han ventet og håpet at en anerkjent myndighet ville forkynne det glade budskap om en Frelser som snart skulle komme. Ved således å vente stadfestet han bare budskapets sannhet; de hadde et navn at de levde, men de var i hastig ferd med å dø. I 1831 holdt Miller sin første tale over profetiene.» Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Gud bevarte de hellige og korrekte originaltekstene som ble brukt til å frembringe Bibelen. Deretter frembrakte Han sin Bibel i 1611. Deretter oppreiste Han et bud som skulle anvende de reglene som finnes i, er utledet fra og er etablert i Bibelen, for å frembringe den første engels budskap. I 1831 ble Millers budskap formalisert, slik budskapet i Kristi historie ble formalisert ved Johannes Døperen, slik budskapet er blitt formalisert i enhver reformatorisk bevegelse. Millers budskap, den første engels budskap som kunngjør åpningen av dommen, blir direkte stadfestet ved anvendelsen av den profetiske tidsperioden på to hundre og tjue år. Det var advarselsbudskapet ved begynnelsen av det sjette riket i Bibelens profeti — De forente stater.

I 1996 begynte virksomheten Future for America, og den tredje engels budskap, som hadde blitt åpnet i 1989, budskapet som identifiserte helbredelsen av pavedømmets dødelige sår og den snart kommende søndagsloven, ble publisert i et tidsskrift med tittelen *The Time of the End*. Budskapet ved adventismens slutt var blitt formalisert, slik budskapet ved begynnelsen hadde blitt formalisert. I begynnelsen var budskapet hengt på tid og representerte en videre utvikling av sannhetene som finnes i Guds Ord. I 1996, to hundre og tjue år etter De forente staters fødsel i 1776, ble budskapet ved adventismens slutt formalisert og representerte en videre utvikling av de tre englers budskap.

Når vi behandler den parallelle historien om det republikanske horn og det protestantiske horn i historien til det sjette riket i Bibelens profeti, må det forstås hvem det protestantiske horn er, og hvem det ikke er.

Legg vinn på å framstilla deg godkjend for Gud, som ein arbeidar som ikkje treng å skjemmast, og som rett deler sannings ord. Men hald deg borte frå vanheilage og tome ordskifte; for dei fører berre til meir ugudlegdom. 2 Timoteus 2:15, 16.